

škodě. Vždyť vládní nařízení čis. 156/1927 výslovně připouští úmluvu o pojistníkově účasti nad zákonné minimum. Proto pojišťovací návrh ze dne 8. prosince 1927 při otázce 14 výslovně zdůrazňuje také nutnou minimální účast pojistníka na každé škodě, arci jen v rámci tehdy již zrušeného ministerského nařízení ze dne 28. října 1908 čis. 222 ř. zák. Byl-li přijat pojišťovací návrh tohoto obsahu, ujednaly strany rozsah ručení po zákonu nepřipustný a smlouva byla neplatná (§ 879 obč. zák.). Tolik, pokud se věc posuzuje se stanoviska žalobkyně. Pokud pak by vůbec mohlo přijetí v úvahu, zda byl návrh přijat teprve zasláním pojistky dne 7. března 1928, vyhotovené jinak ve smyslu pojišťovacího návrhu, avšak s odchylkou co do výše nutné účasti žalovaného na škodě podle vládního nařízení čis. 156/1927, šlo by o přijetí nabídky za jiné podstatné podmínky (čl. 322 obch. zák.), na kterou žalovaný nepřistoupil, vrátiv dne 14. března 1928 zaslalou mu pojistku. Nebylo tu tedy nezbytného souhlasu, by smlouva mohla vůbec vzejíti (§ 869 obč. zák.). Nevadí, že by žalobkyně na podmínku pojišťovacího návrhu co do minimální účasti žalovaného na škodě do 100 Kč ani nebyla mohla přistoupiti vzhledem k vládnímu nařízení čis. 156/1927. Stačí, že žalovaný jen za předpokladu přípustnosti své účasti na škodě do 100 Kč učinil nabídku. Bylo ostatně povinností žalobkyně, by, jak to vyžaduje víra a důvěra v obchodním styku, již v dopisu ze dne 25. února 1928 upozornila žalovaného na nastavší změnu a tak mu umožnila, by se o své nabídce znovu vyjádřil.

Čís. 10168.

Advokát nemá proti klientu nárok na odměnu za procesní úkony přičící se civilnímu soudnímu řádu (úkony ze svévole, neúčelné a zřejmě bezdůvodné), byť i k nim dala strana příkaz.

Pokud lze přisouditi advokátu vyšší než tarifní odměnu.

Advokát není povinen předložiti klientu podrobný účet.

(Rozh. ze dne 25. září 1930, R II 224/30).

Žalobce, advokát, zastupoval právně nezletilé Josefa a Jiřinu H-ových v jejich sporech proti Josefu S-ovi o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného, kteréžto spory nezletilci vyhráli. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na nezletilcích zaplacení 5.000 Kč za zastupování v jejich sporech o uznání nemanželského otcovství. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Žalovaná strana namítala v řízení první stolice, že žalobce opomenul poučiti žalovanou stranu o následcích bezvýsledných procesních úkonů. K této námitce nebylo v řízení první stolice přihlíženo. Námitka tato má právní význam. Neboť advokát jako procesní zmocněnec ve sporu není jen zmocněncem procesní strany, nýbrž i jejím poradcem. Musí odmítnouti veškeré při-

kazy stran k provedení procesních úkonů, které odporují civilnímu soudnímu řádu nebo jiným zákonům. Civilní soudní řád zakazuje advokátovi podati zřejmě neodůvodněné nebo svévolné návrhy. Ohledně procesních úkonů, jichž procesní úspěch jest nejistý, je advokát povinen, poučiti stranu o pravděpodobné bezvýslednosti zamýšlené procesní činnosti a o následcích této bezvýslednosti, jinak nemá nárok na odměnu za takovou činnost. V souzeném případě bylo napadeným rozsudkem přisouzeno žalující straně 1282 Kč za návrhy na odmítnutí procesního soudce (v první a druhé stolici). Mimo to přisoudila první stolice žalobci 2448 Kč za sepsání dovolání s přípravou a za zpětvzetí tohoto opravného prostředku. I tu náleží procesnímu soudu zkoumati, zda tyto procesní úkony nebyly zřejmě neodůvodněnými nebo zda s bezvýsledností těchto procesních návrhů bylo s největší pravděpodobností počítati a zda žalobce žalovanou stranu důrazně o tom poučil. Tato povinnost žalobcova vyplývá z § 1299 obč. zák. Ohledně ostatních žalobcem v tomto sporu požadovaných položek (v přisouzené výši 1370 Kč) náleží procesnímu soudu první stolice, by zkoumal, zda se tato činnost žalující strany výlučně vztahuje »na vedení sporů C III 575/26 a 576/26« pakli ano, zda tato žalobcova činnost nebyla již odměněna tím, co žalující straně bylo přisouzeno proti procesnímu odpůrci ve sporech C III 575/26 a C III 576/26. Jako zvláštní útraty za zastupování, na které žalobce má nárok, přicházejí v úvahu jen ony úkony, které nemají vztahu na přímé vedení sporu. Ve sporech C III 575/26 a C III 576/26 bylo žalobci za obyčejnou paternitu ve dvou případech přisouzeno 17.845 Kč 68 h, skutkový podklad v obou sporech je totožný. Odvolací stolice nesouhlasí s názorem procesního soudu první stolice, podle něhož advokát má nárok na zvláštní odměnu proti své straně i ohledně oněch položek, které byly v hlavním sporu jako procesní činnost strany žalující uplatňovány, které však nebyly přisouzeny, poněvadž nebyly potřebné k účelnému domáhání práva (§ 41 c. ř. s.). Seznam útrat ve sporu má jen význam nezávazného odůvodnění nároku na náhradu nákladů (§ 53 c. ř. s.). Závazným při stanovení odměny jest jen konečná suma celková. Soudce nesmí straně přisouditi více, než činí tato konečná suma, jinak má seznam útrat a oceňování této činnosti advokátem jen význam nezávazného odůvodnění. Odměna advokátova jest odměnou za dílo, za vedení sporu; rovná se úplné honoráři lékaře za ošetřování nemocného. Procesní strana není nucena podati seznam všech prací ve sporu provedených, ani oceňovati tuto činnost. Stačí, když se strana obmezí na uplatňování konečné sumy celkové. V souzeném případě jde u žalobce o příkaz »k vedení sporu«. Procesnímu soudu náleží jen zkoumati, zda to, co žalovaný v tomto sporu žádá jako zvláštní odměnu proti žalované straně, souvisí těsně »s vedením sporu«; pakli ano, zda tato činnost nebyla odměněna již tím, co žalobci bylo přisouzeno v hlavních sporech C III 575/26 a C III 576/26. Na odměnu za procesní úkony, které se přičítají civilnímu soudnímu řádu (svévole, zřejmě neodůvodněné návrhy, zřejmě bezúčelné návrhy), nemá žalobce nárok proti své straně, i kdyby strana dala k takovým procesním úkonům příkaz, neboť advokát jest orgánem justice a

vázán advokátním řádem a civilním soudním řádem, které zakazují podat takové návrhy. Ohledně ostatních procesních návrhů má advokát proti své straně nárok na odměnu jen, poučil-li stranu důrazně o pravděpodobné bezvýslednosti těchto návrhů a o následcích jich bezvýslednosti (srovnej Ehrenzweig soustava II/1 str. 508, Hellwig: Učebnice procesního práva sv. 2, § 89 a Schey: Zmocňovací smlouva str. 664).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Právem vytýká odvolací soud soudu prvnímu, že bylo jeho povinností, by zkoumal, zda nebyly zřejmě neodůvodněné některé procesní úkony jím za stranu předsevzaté, jako odmítnutí procesního soudce, a zda nebylo nutno počítati s největší pravděpodobností s bezvýsledností jiných procesních úkonů, jako bylo sepsání dovolání a napotomní jich vzetí zpět, a zda žalobce o tom žalovanou stranu důrazně poučil, neboť advokát jest podle § 9 advokátního řádu ze dne 6. července 1868 čís. 96 ř. zák. povinen zastupovati stranu podle zákona a zájmy její zastupovati proti každému s horlivostí, věrností a svědomitostí, a právě tato svědomitost mu musí brániti, by nepodával návrhy zbytečné, neodůvodněné neb dokonce svévolné. V souvislosti s tím ustanovuje § 17 vlád. nař. ze dne 3. května 1923 čís. 95 sb. z. a n., že soud jest povinen při přisuzování útrat zkoumati, zda výkonu bylo zapotřebí a zda byl účelným, a jen tu má odměnu zaň přisouditi. Jest proto přisvědčiti odvolacímu soudu, že žalobce nemá proti své straně nárok na odměnu za procesní úkony příčíci se civilnímu soudnímu řádu (úkony ze svévole, neúčelné a zřejmě bezdůvodné), byť i k nim strana dala příkaz, jelikož se tyto úkony příčí i § 9 adv. řádu, i předpisům civilního řádu soudního §§ 313, 512, 528 c. ř. s. a § 17 vlád. nař. o advokátním sazebníku (rozh. 5515 sb. n. s.). Vyšší než tarifní odměnu smí podle § 17 odst. II vlád. nařízení o advokátním sazebníku přisouditi soudce jen za výkony, jež nelze oceniti průměrně, jež vyžadují nadprůměrné námahy nebo ztráty času studiem sporných otázek, nebo obsáhlého procesního materiálu. Právem proto poukazuje odvolací soud první soud, by zkoumal, zda úkony, za něž žádá žalobce vyšší odměnu, než mu byla přisouzena proti odpůrci v paternitních sporech, nesouvisí těsně s vedením sporů paternitních, zda jsou to úkony odůvodňující nadprůměrné vyšší odměny než tarifní. Konečně jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že advokát není povinen předložiti klientu podrobný účet, jak bylo rozhodnuto nejvyšším soudem již pod čís. 5515 sb. n. s. a i v případech jiných.

Čís. 10169.

Složil-li advokát do soudní úschovy peníze podle § 19 adv. řádu, vyhradiv si k nim zákonné zástavní právo pro svou pohledávku ze zastupování až do ukončení sporu o její zaplacení, jest soud, jenž přijal peníze do úschovy, vázán určením uschovatelovým, dokud nebylo roz-